

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

XX. De irregularitate proveniente ex infamia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

Secundò obiciunt *cap. constituit. 17. q. 4.* vbi Iudæi, aut ij qui ex Iudæis sunt ab officiis publicis excluduntur, ergo quomodo concurrendi descendunt censendi sunt inhabiles; Sed facile respondetur cum *Suar. disp. 43. sect. 3. num. 9.* Sanch. *lib. 2. in decalog. cap. 28. num. 15.* intelligi de iis qui sunt ex Iudæis nouiter ad fidem conuersi, non de illis qui ab infantia fidem susceperunt. Secundo respondeo nomine eorum, qui sunt ex Iudæis, intelligi eos, qui sunt ex Iudæorum familia, & in Iudaismo perseverant; nam in *suprad. c. constituit. Iudæi, & ij qui ex Iudæis sunt nominantur distincti à Christianis.* Supponit ergo Textus illos in suo Iudaismo perseverare.

Supradicta doctrina procedit secundum ius commune, nam si particularia statuta à Pontifice confirmata spectemus certum est, descendentes à Iudæis, Mauris, vel Sarracenis excludi etiam vsque millefimam generationem ab aliquibus beneficiis, & capellanis, vt in Ecclesia Toletana, & Legionensi, & ab aliquibus officiis publicis, vt in tribunali sanctæ Inquisitionis.

§. IV.

De dispensatione irregularitatis ex hæresi prouenientis.

- 1 Cum hæreticis ad fidem redeuntibus solus Pontifex dispensat, vt Ordinibus iniungitur, vel ad superiores ascendunt.
- 2 Vt in Ordinibus habitis ministrent et si aliqui nullam dispensationem requirant, verius est Episcopi dispensatione indigere.
- 3 In hac irregularitate occulta plures censent non posse Episcopum virtute Conc. Trident. dispensare.
- 4 Verius videtur oppositum.
- 5 Aliquibus grauius Doctores placet posse quemlibet ex inquisitoribus dispensare in foro conscientie. Sed oppositum est verius.
- 6 In irregularitate ob apostasiam à fide factam si aliqua sit, Episcopus dispensare poterit.
- 7 In irregularitate, quam filij, & nepotes hæreticorum contrahunt, solus Pontifex dispensat.

Cum hæreticis ad fidem redeuntibus solum Pontificem dispensare posse, vt Ordinibus iniungitur, vel si initiati sint, vt ad superiores ascendant, testatur pluribus relatis *Suar. disputat. 43. sect. 1. num. 6.* Sanch. *lib. 2. in decalog. cap. 25. numero 13. & 14.* Bonac. *disputat. 7. punct. 7. quæst. 3. numero 12.*

Vt verò in Ordinibus iam habitis ministrent, Gaspari Hurtado *disp. 2. de irregular. difficult. 3. in fine.* & aliis quos tacito nomine refert Coninch. *disp. 18. dub. 7. num. 52.* placet dispensatione non indigere, sed liberè eos Ordines exercere posse; eo quòd in *cap. saluberrimum. 1. qu. 7. & cap. Nos consuetudine dist. 12.* id videatur permittum. Sed reclusi docuerunt *Suar. dista sect. 1. num. 6.* Sanch. *num. 14.* Coninch. *num. 52.* Episcopi dispensatione indigere, vt colligitur manifestè ex *cap. Presbyteros 50. dist. 1.* idque indicatur in *cap. saluberrimum*, quatenus dicitur eos habere debere pro beneficio, vt in susceptis Ordinibus ministrare possint. Si igitur loco beneficii, & gratie ea ministratio habenda est, ergo non est illis iure debita. Quinimo existimat *Suar. disp. 43. sect. 1. num. 6.* Coninch. *num. 52.* Bonac. *disp. 7. q. 3. punct. 7. num. 13.* Sanch. *lib. 2. in decalog. cap. 25. num. 14.* neque Episcopum dispensare posse quoad sacerdotij vsum, & satis indicatur in *dito cap. Presbyteros 50. dist. 1.* Et fortè ob hanc causam Pius V. anno 1567. prohibuit generali Hispaniæ Inquisitori, ne habiles redderet presbyteros hæreticos, vt in altari deseruiant, prout refert *Pegna direct. Inquisitorib. 3. part. quæst. 126. comment. 157.*

Difficultas autem est, An possit Episcopus virtute Conc. Trident. *sess. 24. cap. 6. de reformat.* in hac irregularitate occulta, neque deducta ad forum contentiosum dispensare? Ratio difficultatis est, quia communior sententia affirmat esse reuocatum Episcopo facultatem absoluedi ab hæresi in eodem decreto concessam. Ergo etiam est illis reuocata potestas dispensandi in irregularitate inde proueniente. Tum quia hæc irregularitas est accessoria hæresi. Tum præcipue quia in *cap. cum illorum de sentent. excommunicat.* dicitur Episcopos non habere potestatem dispensandi in casibus, in quibus eorum absolutio est illis interdicta, cum maiora intelligantur illis prohibita, quibus verita sunt maiora. Absolutio autem minus est quam dispensatio, vt sentit *Glossa ibi, Abbas n. 2. notab. 3. Felin. num. unico.* Ergo denegata Episcopis potestate dispensandi in irregularitate ex illa proueniente. Atque ita vt probabilissimum tradit *Suar. disp. 43. sect. 1. n. 15.* Tolet. *lib. 1. cap. 46.* Filliuc. *tract. 20. num. 231.* Bonac. *de irregular. disp. 7. q. 3. p. 7. num. 12.*

Nihilominus verius censet, posse Episcopum dispensare,

prout alijs relatis docuit *Sanch. lib. 2. decalog. cap. 25. num. 18.* Farinac. *de hæresi q. 194. n. 79.* quia hæc dispensatio dici nequit maioris considerationis quam absolutio à crimine hæresis, & illius excommunicationis quia hæc irregularitas non est certa, sed dubia; ac prouide etiam intelligamus negaram Episcopis esse potestatem absoluedi ab hæresi, non inde inferitur esse negaram potestatem dispensandi in illius irregularitate, quæ dubia est. Quando autem dicitur potestatem dispensandi maiorem esse potestate absoluedi, intelligitur de potestate dispensandi in impedimento certo non dubio, quale est hæc irregularitas. Neque dispensatio huius irregularitatis est annexa excommunicationis absolutio, cum sint potestates omnino distinctæ, & separatae.

Potè aliquibus grauius doctores Mandosio *de signatura gratia, verbo absolutio ab hæresi initio.* Vmberio *Locato in iudicial. inquisitor. verbo irregularitas numero 2.* Lelio *Lecho tract. de fide. cap. 11. num. 16. in duodecima pars hæresis.* Henric. *lib. 14. cap. 18. num. 2.* placet posse quemlibet ex inquisitoribus saltem pro foro conscientie dispensare in hac irregularitate ex constitutione Clement. VI. relata à *Pegna in director. inquisit. ad finem.* Sed verius est oppositum, prout defendit *Suar. disp. 43. sect. 1. num. 5.* *Pegna direct. 3. p. 9. 126. comment. 175.* Sanch. *lib. 2. decalog. cap. 25. num. 15.* Farinac. *de hæresi quæst. 13. 2. num. 76.* Quia prædicta constitutio vsu, & consuetudine censetur reuocata. Præterquam quòd lata videtur pro personis quæ eo tempore aderant, neque ad alios extendi.

Quoad irregularitatem vtriusque ob apostasiam à fide factam, si forte aliqua sit, si timore aliquo delictum commissum est, poterit Episcopus dispensare cum Clericis Presbytero inferioribus, vt in susceptis Ordinibus ministrent, ac cum presbytero vt officium sacerdotale, & minus prædicandi exerceat solus poterit Pontifex sicut & facultatem concedere, vt ad Ordines promoueat, vel ad superiores ascendat. Cum hęc verò qui à fide sponte apostatarunt, neque ad ascensum ad Ordines, neque ad susceptorum vsum potest alius præter Pontificem dispensationem concedere. Quæ omnia constant ex *capit. Presbytero 50. dist. 1.* Et tradit *Suar. disputat. 43. sect. 2. numero 4. & 5.* Sanch. *lib. 2. in decalog. cap. 25. numero 21.*

Si autem de irregularitate, quam filij, & nepotes hæreticorum contrahunt, loquamur; penes Pontificem tantum est potestas dispensandi, neque in Conc. Trident. conceditur hæc facultas. Tum quia hæc non potest ex delicto occulto prouenire. Tum quia hæc non est irregularitas ex delicto immediatè proueniens, etiam si ex delicto ortum habeat, sed ex indecentia, quam filij contrahunt ob patrum delictum. In susceptis autem Ordinibus antequam delictum patrum declararet, & notorium fiat bene possunt huiusmodi ministrare nulla dispensatione requisita, quia iure acquisito non priuantur filij ob patrum delictum. Colligitur ex *dito cap. 2. de hæreticis in 6.* vbi huiusmodi filij ab officiis habitis non deiciuntur, tamen inhabiles fiant ad alia obtinenda. Sic *Glossa cap. satis peruersum 56. dist. in prima Maiol. lib. 5. de irregular. cap. 47. n. 6.* *Suar. disp. 43. sect. 3. n. 2.* Sanch. *lib. 2. in decalog. cap. 28. num. 10.*

PUNCTVM XX.

De irregularitate proueniente ex infamia.

- 1 Infamia que sit, & quætriplex?
- 2 Explicatur infamia que ex delicto proprio nascitur.
- 3 Requiritur delictum esse notorium.
- 4 Ex condemnatione delicti publici infamia nascitur.
- 5 Ex delicto alieno nascitur infamia.
- 6 Item ex officio.
- 7 Explicatur infamia nata ex facto ipso seclusa omni lege.
- 8 Quod discrimen sit inter infamiam iuris, & facti?
- 9 Infames sine iuris sine facti, irregulares sunt.
- 10 Infames exclusi sunt à dignitatibus obtinentibus.
- 11 Hos infames ita esse exclusos ab huiusmodi dignitatibus, vt earum prouisio irrita sit docuerunt plures. Tamen contrarium non videtur improbabile.
- 12 Si infamia possessioni officiorum, & beneficiorum dignitatumque superueniat, non obligat infamem ea à se abdicare.
- 13 Qualesver infamia iuris aboleatur quoad effectus iure canonico inductos?
- 14 Infamia facti emendatione vitæ aboletur.
- 15 Nulli vitio præter dicta irregularitas annexa est.

Infamia est boni nominis, rectæque existimationis diminutio; nam cum fama sit status dignitatis, id est humane conditionis legibus, & moribus comprobatus, vt colligitur ex *leg. cognitio. 3. existimatio. ff. de variis, & extraordinariis. Et ex l. regia. 1. tit. 6. p. 7.* infamia que hinc fama opinionis erit diminutio, seu priuatio huius status. Hæc infamia prout ad præsens spectat duplex est, alia iuris, alia facti. Infamia

Infamia iuris triplex est, alia ex delicto proprio, cui iure ipso infamia annexitur, alia ex delicto alieno, alia ex officio.

Rursus infamia ex delicto proprio duplex est, alia que annexitur ipsi delicto tantum, alia que precequirit delicti condemnationem sententiam. Infamia iuris annexa delicto tantum oritur ex delicto cui ius civile, vel canonicum infamiam annexit. Hoc delictum multiplex est. Primum refertur fornicium, quod censetur committere qui ex consuetudine fornicium, seu virum prostituunt, vel suadet, vt cum alio fornicetur. Leg. 1. & leg. Athletas. s. ait prator ff. de his qui notantur infamia. Leg. palam. s. lenocinium. ff. de ritu nuptiarum. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Secundo qui bina sponsalia, seu matrimonialia contrahit etiam inualida propria autoritate; scilicet si alterius iullu, cui subicitur. Nam tunc infamia in precipiente rescinditur, leg. 1. in fine. & leg. quid ergo in princ. & tribus §§. sequentibus. ff. de his qui notantur infamia. Cap. super de Bigamis. Tertio locas suas operas. vt cum bellia fera pugnet, nisi bestia aliis perniciosa esset. Vt habetur leg. 1. item sensus consilio. & §. vlt. ff. de postulando. Quarto descendens in certamen priuatum cum alio homine quatuor causa, seu pretio accepto, leg. 2. §. vlt. ff. de his qui notantur infamia. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Non autem qui causa fortitudinis offendenda etiam proposito premio in certamen descendit, quicquid athletas dicitur, vt habetur leg. 2. Cod. de Athletis lib. 10. & ibi Glossa. Quinto miles, seu dux ab exercitu dimissus ob delictum ibidem commissum, vel si ob eam causam militariibus insigniis priuaretur ex leg. 1. & 2. ff. de his qui notantur infamia. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Sexto miles pradia aliena negociationis causa conducens. leg. vlt. ff. de locato. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Septimo vltarius, seu ex officio forus exercens, leg. improbum senus Cod. ex quibus causis infamia irrogatur. Leg. 4. tit. 6. par. 7. & leg. vlt. tit. 6. lib. 8. noue collect. regis. Octauo non implens cum iuramento promissorium, quo tenebatur. Leg. si quis maior Cod. de transactionibus. Leg. quatuor Cod. de dignitatibus. lib. 1. 2. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Ex iure nostri regni subicitur infamia non adimplens hominum (hoc est iuramento menaie) cum possit, & debet tamen est ea promissio iuramento non includeret. Vt habetur leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Item nobilis palinodiam recantans in iudicio vulgo de delictis in iudicio, o per corte, leg. regia 2. tit. 6. par. 7. Præterea sodomita, quem est iure communi verius sic infamem non esse, at iure nostro regei certissimum est ex leg. 4. tit. 6. par. 7. vt ibi Gregor. Lopez adnotauit. Ex iure autem canonico læsæ maiestatis tum diuinae, tum humane rei, cuiusque fautores, Cardinalium sanctæ Romanæ Ecclesiæ hostiliter insecutores infamia notantur, vt constat ex cap. felicitas de penis lib. 6. Item raptores mulierum iuxta Conc. Trident. sess. 24. cap. 6. de reformat. matrimonij. Præterea in duellum descendentes, cuiusque patris, vt habetur sess. 25. cap. 19. de reformat. ac tandem omnes illi qui iure civili infamiam incurrit infames iure canonico censentur, vt dixit Adrian. cap. omnes q. 1. ibi: Omnes infames esse dicimus, quos leges saculares infames appellant.

Sed an ad incurendam hanc infamiam debeat esse delictum notorium; non constat inter Doctores. Nam Antoninus 3. p. tit. 2. §. c. 6. §. 7. Syluest. verbo irregularitas q. 1. 4. Suar. disp. 8. sect. 1. num. 7. indicant ex delicto etiam occulto infamiam incurrit. Quod indubitanter, nam infamia non incurritur ex delicti manifestatione, sed ex ipso delicto. Verum quamvis ex ipso delicto infamia proueniat, attamen illius manifestatio, & publicatio requiritur, vt infamiam irroget. Sicut docuit Glossa in cap. inquisitionis de accusationibus. Abbas in cap. ex amore de temporibus ordinat. Nauar. cap. 27. m. 4. 8. Couarru. 3. var. resoluit. cap. 3. num. 7. Hentiquez lib. 13. cap. 16. & lib. 14. capite 5. numero 2. Auila 7. p. disp. 4. dub. 7. conel. 1. Sanch. lib. 2. in decalog. cap. 26. num. 1. Coninch. disp. 13. dub. 7. num. 16. Layman de irregular. cap. 4. num. 8. quia infamia est fama, & bonæ estimationis diminutio. At dum crimen ignotum est bonam nomen delinquentis non dimittit. Ergo ex crimine dum occultum est, infamia orti non potest. Cum hoc tamen stat, si timetur delictum esse publicandum, & consequenter infamia contrahenda obligatum esse delinquentem abstinere ab omnibus illis actibus a quibus infames abstinere, & aliis exponitur periculo depositionis, & annulationis a iudice faciendæ. Sicut aduertit Suar. disp. 48. sect. 1. m. 16. Laym. de irregular. c. 4. n. 9. conel. 1.

Altera infamia iuris, que ex delicto nascitur, quæque delicti sententiam condemnationem requirit oritur ex condemnatione delicti publici, hoc est illius delicti, de quo cuilibet de populo permititur accusare. Vt sunt crimen læsæ maiestatis, aduicij late sumpti, prodicionis, falsi rapinae, homicidij. Vt habetur in fine de publicis iudiciis. leg. 1. & leg. infamens. eodem tit. Deinde crimen furti, iniuriarum, doli mali. Nam esto hæc crimina priuata sint, subiecta condemnatione infamiam irrogant leg. 1. leg. Athletas. §. vlt. ff. de his qui notantur infamia. Quintimo pacifens ne de his criminibus accusetur, post condemnationem infamiam incurrit ex supra dicta leg. Athletas. Præterea damnatus ob interuentum dolum in contractu societatis, in tutela, mandato, deposito, in

Verd. de Castro. Sum. Mor. Pars VI.

allicuius crimini sacculacione infamiam subicitur, vt late expendit Molina tract. 4. disp. 9. num. 6. 22. & §. 9. Hæc tamen condemnatio debet esse per sententiam definitiuam, quæ transeat in rem iudicatam. Nam quousque ea sententia accedat non censetur reus damnatus. Argument. leg. 1. ff. de his qui notantur infamia. & leg. infamem. ff. de Publicis iudiciis. Et tradit Syluest. verbo infamia. num. 12. Nauar. c. 2. m. 73. Castro lib. 2. de iusta heretico. punit. c. 9. Molina tract. 4. d. 9. n. 42. Quintimo Abbati in cap. inquisitionis. m. 2. de accusationibus. & Suar. disp. 48. sect. 1. m. 6. placet hanc condemnationem debere esse non ex officio Iudicis, sed intelligente accusatore. Illud est certum, si ob cuiusvis notorietatem damnatus sis alicui poenæ publicæ vt fustigationis, flagellationis, & similium, infamiam incurrit quia ex poenæ infamiam irrogant ex l. istus. ff. de his qui notantur infamia. & leg. fustibus. Cod. ex quibus causis infamia irrogetur. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Neque obstat leg. nullam. Cod. eodem tit. definitus non incurrit infamiam, quia vt rectè explicat Molina tract. 4. d. 9. n. 19. hæc lex loquitur, cum hæc poenæ infligitur causa indagandæ veritatis, quo casu infamia non contrahitur.

Secundo oritur infamia ex delicto alieno. Hæc enim ratio filij, & nepotes parentum violentas manus in Cardinalem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ iniucientium infames efficiuntur. Cap. Felicia. vers. quod si quis de Poenæ in 6. Item filij proditorum crimen læsæ maiestatis committentium iure civili redduntur infames, leg. quisquis. §. filij. Cod. ad leg. int. maiestatis. Aliqui hanc doctrinam extendunt ad filios hereticorum, quibus officia publica, & beneficia prohibentur. Sed vt bene notat Suar. de censur. disp. 48. sect. 3. & de fide. disp. vlt. sect. vlt. num. 7. Sanch. lib. 2. in decalog. c. 28. num. 5. Esti huiusmodi filij irregulares sint, non tamen infames, alias redderentur inhabiles ad testimonium ferendum iuxta cap. testimonium. & cap. licet de Testibus. Itemque si Clerici essent, priuari deberent beneficiis, & officiis habitis, cum tamen hæc omnia infamibus prohibeantur, quæ tamen filiis hereticorum prohibita non sunt, vt vidimus, filij autem hereticorum, carnificum, & aliorum vilia officia exercere nullo modo infames sunt, imò neque irregulares, quia nullibi cauetur. Vt bene notauit Suar. d. disp. 48. sect. 3. in fin. Præterea illegitimos est qui non ex legitimo matrimonio nati sunt, plures censentur infames esse iuxta leg. regiam 2. tit. 6. p. 7. sed vt rectè Couarru. pract. q. 9. cap. 19. num. 6. Molina tract. 4. disp. 7. num. 5. nullatenus infames dici possunt, cum ab obtinendo, & administrando officium rebellionatus, & decurionatus muuus, leg. generaliter. §. spurio. & l. spurij ff. de Decurionibus. & ad testimonium in iudicio proferendum, & ad ius hereditatis ex testamento non repelluntur tamen iure canonico irregulares, & inhabiles ad Ordines suscipiendos, & beneficia Ecclesiastica obtinenda; alioque effectus existant.

Tertio infamia nascitur ex officio. Sunt enim aliqua officia ita vilia in Republica, vt ea exercentium infamiam irrogare videantur. Huiusmodi est officium histriorum, qui oim se pretio conducebant ad spectaculum sui corporis exhibendum, siue qui obscena publice representabant. De quibus S. August. lib. 2. de ciuit. Dei. cap. 1. c. 13. Hic igitur ob turpes, & indignas representationes infamiam nota affliciebantur, iuxta leg. 1. c. 2. §. ait prator. iudicis duobus sequentibus. ff. de his qui notantur infamia. c. desinimus 4. q. 1. & c. aliquantos 5. disp. & leg. regia 4. tit. 6. par. 7. Et tradit Hentiquez lib. 14. cap. 15. n. 4. Molina tract. 4. d. 8. n. 10. Auila 7. p. d. 4. dub. 5. conel. 2. & alij apud ipsos. Præter supradictum officium histriorum, seu scenecorum, alij conuerant officium carnificum, macellariorum, historum, & similibus, sed absque fundamento, nam esto sint officia infimæ conditionis, & nota, nullo tamen iure scripto cauetur infames esse ea exercentes.

Altera infamia nuncupatur facti, quia ex facto ipso seclusa omni lege nascitur. Et enim cum fama sit status dignitatis, illæsa legibus, & moribus comprobatus, efficitur sanè quolibet facto, seu opere legibus, & bonis moribus aduerso, status integritatem dimitti. Hæc infamia ex facto grati, hoc est ex peccato mortali orta, esto generalis sit, sufficit tamen spectato iure canonico, dum perseuerat ab Ordine suscipiendis infamatum repellere, vt indicatur cap. Testimonium de Testibus. & cap. alieni. 2. q. 7. Cap. consuetudinis 3. q. 5. & alijs. Dixi spectato iure canonico, nam spectato iure civili plura sunt peccata, quæ suos patronos attento eorum statu & communitate intra quam viuunt, viles, & abiectæ estimationis non reddunt, neque ab officiis, & muneribus communibus excludunt. Sicut aduertit Molina tract. 4. de iust. disp. 7. n. 6. Quintimo non solum graue peccatum. Sed eius vulgata opinio apud viros probos, & prudentes sufficiens est sic infamatum ab Ordinibus, aliisque officiis repellere, interim dum non se purgat iuxta cap. quorues. & cap. inter de purgat. canonica. Neque enim deest in clericum coartari, & officia honorifica exercere eum, cuius opinio grauata est.

Inter infamiam iuris, & facti illud est discrimen, quod infamia iuris sola dispensatione aboletur, quippe perseuerat post crimen commissum, & emendatum, vt pote effectus iure positus

positio inducus. At infamia facti emendatione aboletur, ut notat Panormit. in cap. ex diligenti de Simonia. Nauarr. cap. 27. numero 204. Henric. lib. 1.4. cap. 1.5. num. 3. Coninch. disp. 18. dub. 17. num. 37. Auila 7. p. disp. 4. dub. 5. conclus. 1. & 4. Neque obest cap. si clerici. Sicut adulteris tit. de iudicis, ubi Alexand. III. inquit: De adulteris, & aliis criminibus que sunt minora, potest Episcopus post peractam penitentiam cum Clericis dispensare. Ergo hæc infamia non fuit penitentia sublata. Non inquam obstat, quia ille Textus non loquitur de infamia iuris orta, ex sententia iudicis, ut colligitur ex §. antecedenti. ibi: Si vero coram Episcopo de criminibus in iure confessi sunt, seu legitima probatione convicti, &c. His positis.

9 Dicendum est, infames siue iuris, siue facti irregulares sunt, ac proinde nec possunt ad Ordines promoveri, nec in susceptis ministrare. Vt ex communi tradit Nauarr. cap. 27. n. 204. Suar. disp. 4. sect. 2. Auila 7. p. disp. 4. dub. 3. Coninch. disp. 18. dub. 7. circa finem. Bonae. disp. 7. de irregular. quest. 3. punct. 1. à principio. Et colligitur ex cap. infames 6. q. 1. & cap. qui in a. i. q. 10. c. 1. dist. 8. ex reg. infamibus de Regulis Iuris in 6. Et in infamiam in ministerium & sortem domini puri, & immaculati nominis coarctari debent. Est tamen discrimen inter prædictos infames, quod infames infamia iuris simpliciter sunt irregulares, siquidem eorum irregularitas perpetua est, & infames infamia facti sunt irregulares secundum quid, siquidem emendatione vitæ eorum irregularitas cessat.

10 Secundò asserendum eodem tenore est, infames exclusos esse à dignitatibus obtinendis iuxta expressam Regulam: Infamibus portæ non pateant dignitatum, de Regul. iuris in 6. & leg. 2. Cod. de dignitatib. lib. 12. & leg. vn. Cod. de infamibus lib. 10. & leg. regia 7. tit. 6. par. 7. Quod in dignitatibus Ecclesiasticis præcipue procedit, vt potè quæ à purioribus, & clarioribus administrari debent iuxta cap. inter dilectos de excessib. Prælator. Nomine dignitatum comprehenduntur personatus, & beneficia quælibet Ecclesiastica, quinimo officia publica Republicæ, Iudicis, Assessoris, Aduocati, Tabellionis, similia. Vt ex communi tradit Abbas in c. querelam de iur. iurando. Grego. Lopez leg. 7. tit. 6. par. 7. Couarrua. 3. variat. c. 3. in 3. Ludouic. Molina tract. 4. disp. 11. n. 3. Paul. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 5. de irregular. c. 5. n. 5.

11 Ab his dignitatibus beneficiis, & officiis obtinendis sic exclusos esse infames, vt eorum prouisio irrita, & nulla sit docuerunt Abbas dicto cap. inter dilectos num. 8. de excessib. Prælator. Scia 3. p. de benefice. q. 5. num. 51. Nauarr. cap. 27. num. 204. & 251. Molina tract. 4. disp. 11. num. 3. Auila 7. p. disp. 4. dub. 7. quia Ecclesia, & Republica à suis officiis, beneficiis, & muneribus eos excludit quantum potest, vt indicat dicens: Infamibus portæ non pateant dignitatum. quasi diceret, omnis via ad dignitates occlusa sit. Si tamen validè obtinere dignitates possent, iam aliqua via ad dignitates obtinendas illis pateret.

Ceterum est hæc sententia communis sit, & forum externum illam in iudicando sequatur, ar non videtur probabilitate carere supradictorum prouisionem in foro conscientie validam esse, quousque à iudice referendatur: quod docuit aliis relatis Garcia 7. p. de benefice. cap. 8. numero 47. Nam annullatio actus vt potè odiosa inducenda non est absque manifesto Textu. At nullus est Textus hanc annullationem inducens ipso iure, nam esto infamibus nullæ sint dignitatum portæ aperta, sed omnes occlusæ, inde tamen solum inferitur illarum ingressum illis esse interdictum: non autem si de facto fiat, inualidum esse, sicuti est inualidus Ordo infamibus collatus, tamen Ordinum portæ infamibus non pateant.

12 Quod si infamia possessioni dignitatum, officiorum, & beneficiorum superueniat, tamen iure ipso illorum priuationem inducat, non tamen tenetur infamis ea abdicare à se, quousque sententia iudicis saltem declaratoria criminis ac-

cedat. Vt docuit Syluest. verbo infamia num. 15. Conarua. præd. q. cap. 19. num. 5. Molina tract. 4. disp. 11. n. 3. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 5. cap. 4. num. 1. Quinimo si infamia facti sit, & non iuris dignitatibus, & beneficiis ante quædam non priuat ipso iure, iuxta communiorum sententiam, quam tradit Henric. lib. 1.4. cap. 5. numero 3. Garcia 7. p. de benefice. c. 8. num. 35. Auila 7. p. disp. 4. dub. 5. conclus. 2. Couarrua. Mol. Laym. loc. alleg. quia nullo iure probari hæc priuatio potest.

Supereft tamen dicendum qualiter infamia aboletur. Et quidem quoad effectus iure canonico infamibus indictos, certum est Pontificem dispensare posse; potest namque absolute infames ad Ordines, & beneficia promouere. Sed quia ea promotio non expedit nisi purgata infamia, & persona in pristinum statum restituta, nunquam Pontifex in prætabis, nisi prius infamiam aboleuerit: infamiam autem iuris à quolibet Clerico abolere potest, quia suæ iurisdictioni est subiectus; à laico autem acquaquam potest, nisi vel ipse, vel iudex infamiam irrogans sub Pontificis iurisdictione existant: vt bene notauit Molina tract. 4. disp. 10. num. 3. & colligitur ex cap. cum te de sententia, & vt iudicat. Princeps autem secularis infamiam iure ciuili indictam abolere à suis subditis potest, quia abolita cessat irregularitas in ea fundata, sicuti docuit Henric. lib. 1.4. cap. 5. num. 3. Auila 7. p. disp. 4. dub. 5. Suar. disp. 4. sect. 2. num. 4. & 10. Episcopus vero nullatenus potest cum infamibus dispensare, vt ad Ordines ascendant. Vt verò in susceptis ministrant post peractam penitentiam dispensationem concedere, si delicta ex quibus infamia contracta est, sint adulterio minora. Vt colligitur ex cap. ad si clerici, & de adulteris tit. de iudicis, & tradit Panormit. cap. cum te n. 5. de sententia, & vt iudicant. Henric. & Auila loc. Molipa disp. 10. num. 6.

Verum si de infamia facti loquamur conueniunt Doctores, Abbas in c. inquisitionis num. 2. de accusatorib. & cap. ex diligenti num. 6. de Simonia. Syluest. verbo infamia num. 11. Henric. lib. 1.4. cap. 5. num. 3. Suar. disp. 4. sect. 2. num. 6. Molina tract. 4. disp. 10. in principio. Garcia 7. p. de benefice. cap. 8. num. 64. & alij passim emendatione vitæ aboleri, saltem si ea emendatio per triennium continuata fuerit, vt dixit Julius Clarius lib. 5. sententiar. §. vlt. q. 21. num. 2. quia infamia, quæ ex facto nascitur facta adhæret, idcirco eo facto cessante omnino cessat. Sicuti colligitur ex cap. si duo 15. inquisition. 6. ibi: Infames effecti donec ab incepto crimine desistant.

Ad extremum aduerte Maiolum lib. 4. de irregular. cap. 13. §. 1. & lib. 5. cap. 1.1.2. & 30. aliisque Doctores asserere, omnia crimina depositione digna irregularitatem inducere. Sed vt bene expendunt Suar. disp. 4. sect. 4. & 5. Nauarr. cap. 27. num. 248. Henric. lib. 1.4. cap. 36. & lib. 1.4. cap. 5. num. 21. Auila 7. p. disp. 4. dub. 7. nulli vniò præter dicta irregularitas annexa est. Vt decidit in cap. ex tenore de Penitent. ordinat. Vbi dicitur ex nullo crimine depositione digno, si occultum sit, neminem à sacris Ordinibus prohibendum esse. Et in cap. vt eodem tit. inquit Pontifex: Si proposita crimina (scilicet adulterij, periuurij, homicidij, vel falsi testimonij) ordine iudicario probata, vel alias notoria non fuerint, non debent (præter reos homicidij) post penitentiam in iam susceptis Ordinibus, vel suscipiendis impediri. Quando vero hæc delicta publica, vel notoria sunt, tunc non ratione delicti præcisè, sed ratione infamie inde orta ab Ordinibus arcetur, vt superius diximus. His finem imponimus tertie Parti Operis Moralium de Sacramentis, & Censuris, quibus virtutem Religionis, & quæ ei annexa sunt, pro captu nostro explicauimus, correctioni sacrosanctæ matris Ecclesiæ subiecta. Quædam partem de quatuor virtutibus Cardinalibus Deo fauente explicaturi aggrediemur. Vtinam omnia cedant in laudem Omnipotentis Dei, & Beatissimæ Virginis Mariæ, & sanctissimi Patris nostri Ignacij, cuius indignus sum Alumnus.

